

Lov, som Ministeren betegnede som en nyttig Lov, selv om de omdisputerede Bestemmelser udelodes, for Fare. Jeg tror, at der i saa Fald kan findes en farbar Vej, som formentlig maatte gaa i Retning af et Forsøg paa at samle sig om det Forlig, som i sin Tid sluttedes i Folketingsudvalget. Maaske kunde der dertil knyttet enkelte Bestemmelser, om hvilke alle kunde samles.

Jeg skal her slet ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, og jeg henstiller til andre ærede Talere, at de heller ikke gør det. De undgaar derved Faren for at spærre os de Veje, som muligvis maatte være farbare.

Jeg ønsker til Slutning kun at paa-tale en af den højtærede Minister i Fjor brugt Udtalelse — den findes Sp. 4993 —, efter hvilken man maatte tro, at jeg ikke vilde medvirke til at søge en god Lov tilvejebragt. Jeg kunde ikke den Gang med Virkning imødegaa den højtærede Minister, idet jeg ikke havde Referatet af mine Udtalelser — de laa selvfølgelig ikke for mig i det samme Møde —, men nu fremgaar det af Rigsdagstidende, at jeg den Gang har sagt: „Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, men kun sige, at naar jeg har udtalt, at mit Parti, efter hvad der er sket, føler sig løst fra det Tilsagn, der kan ligge i dets Stilling i Fjor, betyder det paa ingen Maade, at vi ikke vil medvirke til at søge en god Lov tilvejebragt. Venstres Mænd føler i denne Sag saa varmt som nogen anden i denne Sal for dem, der er Genstand for Misbrug“. Jeg har altsaa netop udtrykkelig udtalt, at vi vilde medvirke til at søge en god Lov tilvejebragt, det er mig da ganske uforstaaeligt, hvorledes den højtærede Minister kan tillægge mig som Venstres Ordfører den stik modsatte Udtalelse. Jeg imødegik dette rent foreløbigt i Fjor, og den højtærede Minister svarede da, at det var Tonen i mit Foredrag, der for ham havde været det afgørende. Jeg erkender, at jeg grumme gerne vilde have en anden Stemme, der svarede lidt mere til den Fredsommelighed, som er min virkelige Natur, men paa den anden Side synes jeg, at den højtærede Minister maa lade enhver Fugl synge med det Næb, den nu en Gang har faaet, og jeg beder for mit Vedkommende den højtærede Minister om, at han, naar jeg taler, vil lytte til Realiteten i det, jeg siger, mindre end til Tonen.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger

med et Resumé af, hvad jeg sagde i Fjor, og hvad jeg har sagt i Dag, og det er da dette, at Venstre fremdeles er villigt til at medvirke til, at vi kan faa en god Lov, og at jeg tilraader, at vi slutter os til de Principper, som var Udvalgets Principper i 1912—13.

Chr. Hansen: Som det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) udtalte, er det tredje Gang, vi her i Tinget behandler dette Lovforslag, og om det vil blive gennemført i Aar, er ikke godt at sige. Dog synes jeg, at de Toner, det ærede Medlem anslog i Dag, er en Del blidere end de Toner, han anslog i Foraaret, det kan ikke bestrides, at hans Form i Dag var mere rolig. Jeg indrømmer, at ogsaa jeg angreb Lovforslaget, da vi havde det til Behandling i Foraaret, men det ærede Medlem og jeg kritiserede Lovforslaget ud fra to forskellige Synsmaader. Han gjorde det, fordi han mente, Lovforslaget var for vidtgaaende, jeg, fordi jeg fandt, at Landstinget havde forringet Lovforslaget, saa at man ikke var tjent med at modtage det i den Form, i hvilken det kom fra Landstinget. Nu er Lovforslaget fremlagt paa ny omtrent i samme Form som den, i hvilken det blev fremlagt i Landstinget i Fjor, og jeg kan derfor give det min Tilslutning. Dog er der, hvad jeg senere skal omtale, enkelte Bestemmelser, som jeg kunde ønske at faa ændret. Men jeg skal, da jeg er tilbøjelig til at modtage Lovforslaget, som det foreligger, fatte mig kort og henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Lovforslagets første Behandling i forrige Samling.

Jeg udtalte i Foraaret, at vi skulde se at faa dette Lovforslag gennemført, thi før blev der ikke Ro paa dette Omraade, Spørgsmaalet var nu en Gang kommet paa Dagsordenen og maatte derfor løses. Der er Uro indenfor de Organisationer og blandt de Mennesker, hvem det drejer sig om, og derfor var det mit Ønske allerede den Gang at faa Lovforslaget vedtaget. Det har vist sig, at jeg har haft Ret med Hensyn til, hvad jeg fremdrog angaaende Sundhedsfarligheden og Spørgsmaalet om Lukning. Det er ret interessant at se, at der sidste Vinter her i København var forskellige Anskuelse om, hvorvidt der skulde lukkes Kl. 7 eller Kl. 8, men da vi naaede Foraaret eller Tiden først paa Sommeren, rejste der sig en stærk Stemning for at lukke Kl. 7 om Aftenen i de tre Sommermaaneder, og det skete ogsaa i en Mængde Forretninger her i København og endog